

ЕДИН НЕВЕРОЯТЕН СЛУЧАЙ

Всичко това, което ще ви разкажа бе за мен като една приказка с драматично и малко тъжно начало и разбира се, с много щастлив край. Но, всичко по реда си...

Един ден в кабинета ми влезе едно много хубаво и стройно девойче. „Докторе – обърна се тя към мен – тук сме с моя годеник, той иска да разговаря с вас. Но моля Ви, искам да знаете, че го обичам и не искам за нищо на света да се разделим...”

След като тя излезе, дойде един също така млад и строен младеж. За жалост съдбата бе изиграла твърде лоша шега на двамата млади. Той едва бе останал жив след транспортна злополука. Главното поражение бе в областта на тазовото корито – със големи счупвания на тазовите кости и кръстцовите гръбначни прешлени, със разкъсване на главни нерви и кръвоносни пътища в тази област. Не били пощадени и половите му органи, разкъсване на половия му член, пълна загуба на единия му тестис, травма на другия. Благодарение на майсторството на колегите хирурзи и на издръжливостта на организма му той отново бе на крака, но оттогава не можел да извършва полов акт при никакви обстоятелства.

Въпреки амбицията ми да му помогна, всички колеги, с които го консултирах безпомощно вдигаха рамене – и сексолози, андролози, ендокринолози и невролози. И тъй като момичето му не искаше да се раздели с него, с двамата бе обсъждана възможността за други начини на секс или както ние лекарите казваме, СУБСТИТУИРАЩИ ФОРМИ на секс. И за да няма нищо смущаващо, спекулума на

колегата гинеколог отстрани химена на момичето.

Бяха минали една-две години, когато един ден същият този младеж влезе в кабинета със грейнало лице: Докторе, аз съм много щастлив, преди две седмици станах отново мъж, е не както някога, но все пак! А снощи стигнах дори докрай!

Какво можех да му кажа, освен че това се дължи на упоритостта на него и на съпругата му. Отиде си много обнадежден. След още две години влязоха в кабинета този път тримата – те двамата и едно хубаво момченце. И както ви казах в началото, всичко продължи като в една хубава приказка...

А за мен остана размисълът, какво помогна в случая – дали това, което старите мъдреци определят като „неведоми са пътищата господни“, или там където ние лекарите не можахме да помогнем, помогна силната човешка обич – и духовна и плътска.